

**Magda Havlíčková: *Giovanni Manzuoli a jeho vokální profil z 60. let 18. století*,
bakalářská práce, ÚHV FF UK, Praha 2015, 61 s.**

(posudek vedoucího práce)

Téma pěveckých osobností 18. století představuje sice čtenářsky oblíbenou, ale přitom odborně značně zanedbanou oblast výzkumu. Práce Magdy Havlíčkové o Giovannim Manzuolim, ve své době slavném kastrátovi, ovšem dokazuje, že v případě dobře vymezeného tématu a invenční práci s prameny lze dojít k cenným zjištěním i na úrovni studentské práce. Muzikologické studium se zde šťastně propojilo se autorčiným školením pěveckým a praktickými zkušenostmi interpretačními.

Text má obvyklou strukturu obsahující úvod, biografický nástin, podrobnější přehled rolí a analýzu vybraných árií. Téma je dobře vymezeno i zdůvodněno: pramenů pro 60. léta je nejvíce, a jsou poměrně dobře dostupné. V úvodu je dosavadní literatura hodnocena spíše stručně, což ale odpovídá absenci speciálních prací o Manzuolim. Citace literatury a eventuální kritika jsou v dalším textu poměrně časté. Biografie je sestavena primárně na základě evidence libret známého katalogu Claudia Sartoriho a mj. dokazuje poměrně rychlý vzestup pěvcovy kariéry, jak vyplývá zejména z jeho pravidelné účinkování v neapolském divalde San Carlo. V druhé kapitole autorka podrobně mapuje pěvcovu kariéru 60. let, kdy došlo k navázání vztahu s vídeňským dvorem a účinkování ve společensky velmi prestižních představeních konajících se u příležitosti sňatku arcivévodky Josefa a Isabely Parmské. Pozdější pobyt v Londýně v letech 1764-1765 se následně stal jedním z nejlépe dokumentovaných období. V celkovém souhrnu lze říci, že autorka v této kapitole nabídla velmi pečlivě revidovaný životopis s podrobnostmi jinde takto nedostupnými.

Hlavní výkon ovšem spočívá v kapitole třetí, věnované analýze šestnácti vybraných árií. Podobně jako v předchozí části, i zde autorka projevila velkou dávku systematičnosti, kritičnosti i metodologické invence. V textu jsou nejdříve představeny jednotlivé árie ve svých původních kontextech a stručně charakterizovány z pohledu kvality vokálního partu. Autorka si všímá celkového rozsahu i polohy, charakteru vokální linky a typu technických nároků. Technické otázky sleduje především prizmatem dobových názorů, vychází z traktátů Giovanniho Manciniho a Pietra Tosiho, vybrané aspekty třídí i do přehledných tabulek. Závěry jsou – přes veškerou autorčinu příkladnou skepsi – přesvědčivé. Přestože Manzuoli disponoval vynikající technikou, ve sledovaném období mu byly svěřovány především árie kantabilního charakteru, kde se mohl naplno zaskvít pěvcův objemný hlas, ale patrně i výrazové schopnosti. Vyskytující se koloraturní pasáže jsou spíše pomalejší a nikterak extrémní. Podle uvedených faktů lze rovněž předpokládat, že s věkem se Manzuolimu rozsah prohloubil a hlas potemněl, avšak o změně v alt nemá smysl hovořit. V závěru Magda Havlíčková dobře naznačuje, jakým způsobem by bylo vhodné pokračovat: nabízí se srovnání se starším repertoárem (v případě jeho identifikace pramenů) a zejména dalšími pěvci-kastráty. Práci by obohatilo rovněž větší využití odborné literatury a další promýšlení pěveckých partů, ať z hlediska techniky tak např. afektů apod. I ve zvoleném rámci se však jednalo o materiálově i interpretačně poměrně náročné téma, které autorka zpracovala zcela příkladně. Podaný výkon překračuje obvyklé nároky kladené na bakalářské práce a vzbuzuje naději na další odborný růst autorky. Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně.

Mgr. Marc Niubo, PhD.

V Praze 25. ledna 2015